

Riporter AMATŐR-KIÁLLÍTÁS

(RÉSZLET)

Amily csendben gyűjtötte össze az amatőr-kiállítás fáradhatlan rendezősége a háromszáznál több műtárgyat, épp oly csendben, minden külsőségek kerülésével nyitotta meg tegnap délelőtt a kiállítást, amely gazdagságával és művészi értékével a legvérmesebb reményeket is felülmúlja. A kissé figyelmebb szemlélőnek több órára van szüksége, amíg bejárja az igen ízlésesen berendezett termeket s ekkor is úgy megtelik benyomásokkal, hogy időbe kerül, amíg azokat rendbe szedni tudja. Ez okozza, hogy mi is ez alkalommal csak vázlatosan, mintegy madártávlatból írhatunk a kiállításról, míg hivatott toll szakszerűen fog foglalkozni vele.

A megnyitás napját és óráját reggel újabb piros betűk jelezték a házfalakon, különösen sokat megállított két alkalmi reklámpakát, az egyik Brutsay Gyula, a másik Sternfeld Rezső kirakatában, amaz Schönbeck Mihály, emez Felsenburg Gyula sikerült munkája. Reggel kilenc órakor elfoglalták helyüket a pénztárosok és a rendezőség, a díszruhás hajdúk, s csakhamar jönni kezdett az érdeklődő közönség is, igen szép számban, ahogy az első napi magasabb belépési díj mellett előre látható alig volt. (...)

Hogy a kiállított tárgyakkal név szerint is futólag foglalkozunk: megemlíti, hogy különösen a cinquecento modorában kiváló munkákat látunk – leginkább vallásos tárgygyal – az elhunyt Maár Lajostól. (Burdina Elek úr tulajdonai.) Az élő festők között határozottan Schönbeck Mihály vezet, aki édesanyjának megszólalásig hű, a legaprólékosabb gondnal kidolgozott arcképével minden műkiállításon elismerést aratna. Nagyméretű képe, telve étellel és hangulattal: a *Karaván-részlet*, s eredetiségével, ötletességével mindenkit megállít az egymásra fektetett téglákból álló úgynevezett csendélet. (...)

(Esztergom és Vidéke, 1899. szeptember 10.)

(...) Az élő festők között határozottan Schönbeck Mihály vezet, aki édes anyjának megszólalásig hű, a legaprólékosabb gondnal kidolgozott arcképével minden műkiállításon elismerést aratna. Nagyméretű képe, telve étellel és hangulattal: a *Karaván-részlet* s eredetiségével, ötletességével mindenkit megállít az egymásra fektetett téglákból álló úgynevezett csendélet. Nagy feltűnést keltenek általában Bodnár Anna munkái, annyival is inkább, mert ismeretes, hogy csak két évvel ezelőtt vette először nagytehetségű kezei közé az ecsetet. A színes fényhatás erős oldala, tónusa sima és diskkrét. Sokoldalú, erős egyéniség, kiváló kolorista Keinert Istvánffy Gabriella, aki különösen a természet után mintázott anyóka-szobrával azt is bebizonyítja, hogy egyaránt tud bánni a palettával és a simítófával. Felsenburg Gyula minden genre-beus mindég sikerrel dolgozik, legügyesebb mégis az arcképfestésben. B. Szabó Mihály témái bájosak, költöttek a telvék igaz, közvetlen, rendszerint kissé melanankolikus hangulattal. Ilyen a »Romok«, Vihar után: egy vasuti táj, amely csupa levegő és természetesség. Határozott poétalélek. Ester Gyula vadászója a legsikerültebb alkotások egyike. Ugy az erdő, mint maga az alak. Csupa valcúr, igaz szín, elevenség. A »Nyirfaerdő« s egy esti táj azt bizonyítja, hogy előkelő esete főleg a természetfestésre hivatott. Istvánffy Elemér egész sorozat akvarellvel szerepel. Ezek mint egy Chamisso-dal, gyengédek, bájosak, filigránok, egy-egy böljoudarab. A színezésben mester. Spanraft József látképei (Különösen Bern és Genf látképei) szintén hosszabban megállítják a nézőket, egy tipikus tájképe a szecessió irányt képviseli. Haag Rudolf az éles erős konturokat kedveli. Kerekes Mihály János rabbija és oláhja kedves genre-kép; Oltóssy Ferenc arcképen találó emblema a megyvirág. Finom kidolgozás, diskkrét, elegáns színezés dolgában előkelő helyet foglalnak el Einsinger Ferenc tájképei. Egy-egy Medoyánszky-hangulat. Perfekt, rendkívül gondnal és arravalósággal kidolgozott kréta és tollrajzokat mutat be Ifj. Kaán János. Ilyen id. Kaán János, a Rogrün-pár képe, Vajk keresztelése. Zsenilási rajzoló Hábscht Kálmán is; londoni-utaja pedig színezését dicséri.